Lietas arhīva Nr. K30-0649-22/11
ECLI:LV:RVPT:2022:0310.11092056620.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Krimināllieta Nr.11092056620
Lietvedības Nr.K30-0649-22/11

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2022.gada 10.martā

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa,
tiesnese A.Reitupe,
piedaloties prokuroram A.Litenbokam,
aizstāvei I.Bargai,

atklātā tiesas sēdē iztiesāja krimināllietu /pers. A/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 130.panta otrās daļas.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. A/ tīši nodarīja vieglus miesas bojājumus šādos apstākļos.

2020.gada 10.aprīlī ap plkst.20.40 /pers. A/, atrodoties dzīvokļa /adrese A/, virtuvē, būdams alkohola ietekmē, dusmu un agresijas uzplūdā, ar netiešu nodomu, kas vērsts uz to, lai nodarītu nenoteiktu kaitējumu /pers. B/ veselībai, un, pieļaujot dažāda smaguma miesas bojājumu nodarīšanas iespēju, apzinoties savu darbību prettiesiskumu, paņēma uz galda esošo nazi un ar to vienu reizi iedūra /pers. B/ sejā, kreisā vaiga apvidū.

Tādā veidā /pers. A/ ar savām prettiesiskajām darbībām nodarīja cietušajai /pers. B/ šādus miesas bojājumus: durti-grieztu brūci kreisā vaiga apvidū. Minētie miesas bojājumi pēc sava rakstura kopumā pieskaitāmi pie viegliem miesas bojājumiem, kas izraisa īslaicīgu veselības traucējumu no septiņām līdz divdesmit vienai dienai.

Tādējādi /pers. A/ izdarīja Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Motīvu daļa

[2] Tiesas sēdē apsūdzētais /pers. A/, paužot savu attieksmi pret apsūdzību, norādīja, ka tā viņam ir saprotama, savu vainu celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 130.panta otrās daļas atzina pilnībā.

Apsūdzētais arī atzina cietušās /pers. B/ pieteikto mantiskā kaitējuma kompensāciju 50 *euro* apmērā, savukārt neatzina morālā kaitējuma kompensāciju 1500 *euro*.

Ievērojot minēto, tiesa, iztiesājot krimināllietu, veica pierādījumu pārbaudi daļā par morālā kaitējuma kompensāciju.

[3] Tiesa atzīst, ka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499.panta pirmo daļu pastāv pamats pierādījumu pārbaudes neizdarīšanai attiecībā uz visu apsūdzību, ņemot vērā, ka apsūdzētais atzina savu vainu visā viņam izvirzītajā apsūdzībā, tiesai pēc lietas materiālu pārbaudes nav šaubu par apsūdzētā vainu, kā arī apsūdzētais ir piekritis pierādījumu pārbaudes neizdarīšanai. Apsūdzētajam ir izskaidrota pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas procesuālā būtība un sekas.

Apsūdzētā darbības ir kvalificētas pareizi un viņa vainīgums ir pierādīts pilnībā, līdz ar to /pers. A/ atzīstams par vainīgu un sodāms par Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīga nodarījuma izdarīšanu.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 527.panta trešās daļas nosacījumiem, pierādījumu analīze un to uzskaitījums spriedumā nav nepieciešams.

[4] Tiesa saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta otro daļu, nosakot soda veidu, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī apsūdzētā /pers. A/ personību.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta trešo daļu apsūdzētā izdarītais Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzētais noziedzīgais nodarījums ir mazāk smags noziegums, kura izdarīšanas laikā tika apdraudēta cietušās veselība, nodarot cietušajai vieglus miesas bojājumus – durti-grieztu brūci kreisā vaiga apvidū. Kā tas redzams no apsūdzības faktisko apstākļu izklāsta, apsūdzētais, būdams alkoholā ietekmē, dusmu un agresijas uzplūdā tīši fiziski vērsies pret cietušo ar virtuves nazi, nodarot miesas bojājumus dzīvībai svarīgu orgānu – galvas un sejas, apvidū, jo cietušajai konstatēta durti-griezta brūci kreisā vaiga apvidū. Šādos apstākļos tiesa apsūdzētā izdarītā noziedzīgā nodarījuma sabiedrisko bīstamību novērtē kā augstu. Cietušajai mantiskie zaudējumi un morālais kaitējums nav atlīdzināts.

Par apsūdzētā personību noskaidrots turpmāk minētais.

/pers. A/ dzimis /dzimšanas gads/gadā, neprecējies, bērnu nav, nestrādā, otrās grupas invalīds, ir paziņotā dzīvesvieta, iepriekšējā sodāmība dzēsta.

No apsūdzētā vārdiem noskaidrots, ka viņš saņem invaliditātes pabalstu 204 *euro* apmērā, dzīvesvietas apmaksai pašvaldība piešķir pabalstu, ir trūcīgas personas statuss, citu ienākumu nav, apsūdzētais nestrādā un nevar veikt nekādus darbus, viņam ir aprūpētāja (civilsieva).

Valsts probācijas dienests par apsūdzēto sniedzis šādas ziņas: 1) valsts SIA "Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centra" Narkoloģiskās palīdzības dienesta Ambulatori konsultatīvajā nodaļā par apsūdzēto ziņu nav, Psihiatriskās palīdzības dienesta Ambulatorās nodaļās un stacionārā nav ārstējies; 2) Rīgas Sociālā dienesta redzeslokā kā sociālās palīdzības saņēmējs apsūdzētais ir kopš 2010.gada un kā sociālo pakalpojumu saņēmējs kopš 2017.gada. Līdz 2021.gada 31.janvārim /pers. A/ piešķirts trūcīgas personas statuss, aprēķināts dzīvokļa pabalsts un pabalsts garantētā minimālā ienākumu līmeņa nodrošināšanai. Apsūdzētais turpina saņemt sociālās aprūpes pakalpojumu materiālā atbalsta veidā; 3) 2011.gadā Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisija pirmo reizi noteica /pers. A/ invaliditātes grupu, 2019 gada 27.augustā pieņēma lēmumu par II invaliditātes grupas noteikšanu; 4) /pers. A/ īrē pašvaldības vienistabas dzīvokli ar daļējām ērtībām. Apsekojot dzīvesvietu 2017.gada 27.jūnijā, konstatēts, ka apsūdzētais dzīvo viens, dzīvoklis ir ar daļējām ērtībām, apsekošanas brīdī dzīvoklis bija sakopts; 5) apsūdzētais nav vērsies Rīgas Sociālajā dienestā (turpmāk – Sociālais dienests) ar lūgumu palīdzēt citu sociālo problēmu risināšanā, nav uzsācis sadarbību ar sociālajiem darbiniekiem; /pers. A/ ir nodrošinātas pamatvajadzības un veselības aprūpe, ar viņu tiks turpināts sociālais darbs; 6) pēc Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras sniegtajām ziņām /pers. A/ ir valsts fondēto pensiju shēmas dalībnieks no 2011.gada 1.jūnija, persona ar invaliditāti, kura nav darba ņēmējs un nav apdrošināta kā pašnodarbinātais.

Rezumējot iepriekš konstatēto, tiesa piekrīt prokuroram, ka tikai piemērojot īslaicīgu brīvības atņemšanu, var panākt Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā paredzēto soda mērķi – aizsargāt sabiedrības drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu, panākt lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas. Apsūdzētais tiks pakļauts soda piespiedu ietekmei tādā mērā, kas atbilst izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturam un kaitīgumam, veicinās vainīgās personas un arī citu sabiedrības locekļu pārliecību pildīt un ievērot uzvedības, morāles un likuma normas.

Konkrētajā gadījumā soda mērķis nav sasniedzams, nosakot kādu no panta sankcijā paredzētajiem vieglākiem soda veidiem, jo tie neatbilstu ne izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturam un radītajam kaitējumam, ne ziņām par apsūdzētā personību. Kā atzīts judikatūrā, tiesai nav pienākuma ikreiz noteikt vainīgajam visvieglāko likumā paredzēto sodu, piemērojot visus iespējamos labvēlīgos likuma nosacījumus.

[5] Tiesa saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta trešo daļu, nosakot apsūdzētajam soda mēru, ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu par apsūdzētā atbildību mīkstinošu apstākli tiesa atzīst to, ka apsūdzētais vaļsirdīgi atzinies un nožēlojis izdarīto.

Soda mēra noteikšanā tiesa ņem vērā apstākli, ka apsūdzētais izmantojis savas Kriminālprocesa likuma 21.pantā paredzētās tiesības uz sadarbību ar kriminālprocesa veikšanai pilnvaroto personu, kas izpaužas vienkāršāka procesa veida izvēlē, tādējādi sekmējot efektīvāku krimināltiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu. Bet šis apstāklis patstāvīgu mīkstinošu apstākli neveido, jo procesa veida izvēle ir tiesas prerogatīva.

Saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 12.punktu par apsūdzētā atbildību pastiprinošu apstākli tiesa atzīst to, ka noziedzīgais nodarījums ir izdarīts atrodoties alkohola ietekmē.

Tiesa, nosakot soda mēru, ņem vērā arī Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Krimināllietu tiesas palātas tiesnešu kopsapulces 2008.gada 1.jūlija lēmumā norādīto, ka atbildību pastiprinoša apstākļa esība pati par sevi liedz tiesai noteikt panta sankcijā paredzēto minimālo sodu. Konstatējot kaut vienu krimināatbildību pastiprinošo apstākli, tiesa nedrīkst noteikt sodu, kas ir vieglāks nekā likumā paredzētais sods.

Līdz ar to soda mērs apsūdzētajam par Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzēto noziegumu nosakāms virs tiesību normas sankcijā paredzētās brīvības atņemšanas minimālās robežas, ņemot vērā viena atbildību pastiprinošu apstākļa esību. Atbildību mīkstinošs apstāklis ļauj soda mēru tuvināt sankcijā paredzētajai brīvības atņemšanas minimālajai robežai, un apsūdzētais sodāms ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz vienu mēnesi.

[6] Tiesa nekonstatē Kriminālprocesa likuma 241.pantā norādītos pamatus drošības līdzekļa piemērošanai, tādēļ nolemj drošības līdzekli apsūdzētajam nepiemērot.

[7] Cietusī/pers. B/ pieteikusi kaitējuma kompensāciju 50 *euro* par mantisko zaudējumu par medicīniskajiem pakalpojumiem un morālā kaitējuma kompensāciju 1500 *euro* apmērā.

Iztiesāšanas laikā cietusī pieteiktās kompensācijas uzturēja. Kā jau iepriekš konstatēts, apsūdzētais atzina cietušās pieteikto mantiskā kaitējuma kompensāciju 50 *euro* apmērā, savukārt morālā kaitējuma kompensāciju 1500 *euro* neatzina.

[7.1] Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499.pantu pierādījumu pārbaude par pieteikto mantiskā kaitējuma kompensāciju netika veikta, jo apsūdzētais to atzina.

Kriminālprocesa likuma 22.pantā noteikts pamatprincips – personai, kurai ar noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums, ņemot vērā tās morālo aizskārumu, fiziskās ciešanas un mantisko zaudējumu, tiek garantētas procesuālas iespējas morālas un materiālas kompensācijas pieprasīšanai un saņemšanai.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 350.panta pirmajai daļai – kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par morālo aizskārumu, fiziskajām ciešanām un mantisko zaudējumu, savukārt minētā panta otrā daļa noteic, ka kompensācija ir krimināltiesisko attiecību noregulējuma elements, ko apsūdzētais samaksā brīvprātīgi, vai uz tiesas nolēmuma pamata.

Kompensācijas apmēra noteikšanas kritēriji ir norādīti Kriminālprocesa likuma 352.panta pirmajā daļā, kas noteic, ka tiesa kompensācijas apmēru nosaka, izvērtējot cietušā pieteikumu un ņemot vērā: 1) radīto mantisko zaudējumu apmēru; 2) noziedzīgā nodarījuma smagumu un izdarīšanas raksturu; 3) nodarītās fiziskās ciešanas, paliekošus sakropļojumus un darbspēju zudumu; 4) morālā aizskāruma dziļumu un publiskumu; 5) psihiskas traumas.

Civillikuma 1635.pants noteic, ka katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot.

Zaudējumu atlīdzināšanas mērķis ir nodrošināt pēc iespējas pilnīgāku tādu stāvokļa atjaunošanu, kāds būtu bijis tad, ja aizskārums nebūtu noticis. Turklāt norādāms, ka jāatlīdzina tikai tāds zaudējums, kuram var noskaidrot nodarītāju. Zaudējumu atlīdzības pienākums rodas sakarā ar neatļautu darbību, un kā priekšnosacījumi zaudējumu atlīdzināšanai konstatējami 1) nodarītāja prettiesiska rīcība, 2) zaudējumu esamība, 3) cēloniskais sakars (sk. *K.Torgāns. Saistību tiesības. Mācību grāmata. Rīga, 2014., 207.-217.lpp*).

Ievērojot minēto, tiesa, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 350.panta pirmo daļu un 352.panta pirmās daļas 1.punktu un 353.panta pirmās daļas 1.punktu, atzīst, ka cietušās pieteiktā mantiskā kaitējuma kompensācija ir pamatota un apmierināma, jo apsūdzētais pret cietušo vērsis prettiesiskas darbības, šo darbību rezultātā cietušajai radušies izdevumi par medicīniskajiem pakalpojumiem, kā arī starp apsūdzētā prettiesisko rīcību un zaudējumiem ir konstatējams cēlonisks sakars. Līdz ar to cietušajai ir tiesības saņemt mantisko zaudējumu no apsūdzētā.

Tā kā līdz iztiesāšanai kaitējums labprātīgi nav atlīdzināts, tad tas ir īstenojams piedziņas veidā no apsūdzētā, proti, no apsūdzētā piedzenama mantiskā zaudējuma kompensācija cietušajai 50 *euro* apmērā.

[7.2] Tā kā apsūdzētais neatzina cietušās pieteikto morālā kaitējuma kompensāciju, tiesa šajā daļā veica pierādījumu pārbaudi.

Morālais kaitējums ir personai piemītošu nemantisku labumu vai ar likumu aizsargātu interešu prettiesisks aizskārums, kas personai radījis ciešanas, pārdzīvojumus, sāpes. Morālā kaitējuma sekas var kompensēt, bet valsts nav noteikusi konkrētām situācijām atbilstošas konkrētas summas.

Likumdevējs ir noteicis tiesai tiesības lemt par morālā kaitējuma kompensācijas apmēru pēc sava ieskata, jo jautājuma komplicētības un individualitātes dēļ likumā nav iespējams uzskaitīt visus gadījumus, kad kompensācija ir piešķirama, un noteikt tās apmēru katrā konkrētā gadījumā. Vienlaikus likumdevējs norādījis vairākus kritērijus kompensācijas apmēra noteikšanai un kaitējuma kompensācija uzskatāma par atbilstīgu nodarījumam tikai tad, ja šie kritēriji ir izvērtēti.

Lemjot jautājumu par cietušajiem radītā kaitējuma atlīdzināšanu, ir piemērojams arī Civillikuma 1635.pants, un saskaņā ar minētā panta otro daļu ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskas vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisko tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu. Atlīdzības apmēru par morālo kaitējumu nosaka tiesa pēc sava ieskata, ņemot vērā morālā kaitējuma smagumu un sekas.

Piespriežamajai summai jeb kompensācijai jāpilda arī taisnīguma, prevencijas un samierināšanas funkcija. Tai ne tikai jāsniedz mierinājums personai, kuras tiesības tikušas aizskartas, bet arī jāattur vainojamā persona no līdzīgu aizskārumu izdarīšanas nākotnē (sk. *Augstākās tiesas Senāta 2018.gada 28.marta lēmums lietā Nr.SKK-13/2018 (11096125312)*).

Izlemjot jautājumu par morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, tiesai jāvadās no cilvēktiesību un kriminālprocesa principiem, kā arī no tiesu prakses citos, jo sevišķi salīdzināmos gadījumos. Tādējādi, lemjot jautājumu par atlīdzības apmēra noteikšanu, jāņem vērā tiesas spriedumi citās lietās, kas veido vienveidīgu tiesu praksi. Salīdzināmos apstākļos kompensācijai jābūt līdzīgai (sk. *2010./2011.gadā veikto Augstākās tiesas prakses pētījumu "Tiesu prakse par morālā kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā"*).

Civillikuma 1635.panta trešā daļa paredz, ja šā panta otrajā daļā minētā neatļautā darbība izpaudusies kā noziedzīgs nodarījums pret personas dzīvību, veselību, tikumību, dzimumneaizskaramību, brīvību, godu, cieņu vai pret ģimeni, vai nepilngadīgo, pieņemams, ka cietušajam šādas darbības rezultātā ir nodarīts morālais kaitējums. Citos gadījumos morālais kaitējums cietušajam jāpierāda. Tāpat Krimināļprocesa likuma 351.panta pirmajā daļā noteikts, ka par mantisko zaudējumu pieprasītās kompensācijas apmērs ir jāpamato, bet kompensācijas apmērs par morālo aizskārumu un fiziskajām ciešanām tikai jānorāda.

Ņemot vērā, ka apsūdzētais atzīts par vainīgu tīšu vieglu miesas bojājumu nodarīšanā, secināms, ka cietušajai nodarījuma rezultātā ir nodarīts morāls kaitējums, un apsūdzētajam ir pienākums to atlīdzināt cietušajai.

Atbilstoši 2020.gada 5.jūnija eksperta atzinumā Nr./numurs/ secinātajam, cietušajai konstatēta griezta brūce kreisajā vaigā – 1,5 cm gara, 2 cm dziļa.

No cietušās tiesas sēdē sniegtās liecības izriet, ka cietusī joprojām izjūt nodarījuma sekas, nejūt kreiso vaigu un lūpas kreiso pusi, jo ir pārgriezti nervi. Rēta nav liela, bet tā uz vaiga ir redzama. Iespējams, ka jutīgums var neatjaunoties.

Izvērtējot cietušās liecībās kopsakarā ar lietas materiāliem, tiesa nekonstatē pamatu apšaubīt to ticamību.

Tiesa, nosakot kompensācijas apmēru par morālo aizskārumu cietušajai ņem vērā, ka pret cietušo vērsts mazāk smags noziegums, apdraudot cietušās veselību, iedurot ar nazi cietušajai sejā, un nodarot vieglus miesas bojājumus – durti-grieztu brūci kreisā vaiga apvidū. Tātad tieši apsūdzētā rīcības rezultātā cietušajai uz vaiga palikusi rēta. Tiesa atzīst, ka ar noziegumu cietušajai ir nodarītas uz nenoteiktu laiku paliekošas sekas, un vērā ņemams, ka rēta ir uz sejas, tātad vizuāli redzama. Šādu miesas bojājumu nodarīšana bez šaubām varēja izraisīt cietušajai garīgas un fiziskas ciešanas. Tāpat ņemams vērā, ka noziegums noticis citu personu klātbūtnē, kas papildus norāda uz augstāku morālā aizskāruma pakāpi.

Kā jau iepriekš minēts, tiesu praksē nav precīzu instrumentu cilvēka ciešanu apjoma noteikšanai un tā pārvēršanai naudas izteiksmē. Šī kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta atlīdzība, kura apsūdzētajam jāmaksā cietušajam, lai izlīdzinātu negatīvo ietekmi uz cietušā psihi un likvidētu ar likumpārkāpumu radītās ciešanas.

Nosakot atlīdzinājuma apmēru, tiesa cita starpā ņem Augstākās tiesas 2010./2011.gada tiesu prakses apkopojuma "Tiesu prakse par morālā kaitējuma kompensāciju krimināļprocesā" 3.pielikumā rekomendēto kompensāciju apmēru pēc Krimināllikuma 130.panta, kā arī 2011.-2016.gada tiesu prakses apkopojumā "Morālā kaitējuma apmērs par miesas bojājumu nodarīšanu (2011.–2016.)" paustās atziņas, vienlaikus ievērojot izmaiņas valsts ekonomiskajā situācijā (sk. *Augstākās tiesas Senāta 2018.gada 28.marta lēmumu lietā Nr.SKK-13/2018*).

Konkrētajā lietā tiesa atzīst, ka cietušās pieteiktā morālā kaitējuma kompensācijas summa 1500 *euro* ir taisnīga, tā pildīs prevencijas un samierināšanas funkciju, sniedzot zināmu mierinājumu cietušajai, kā arī atturēs apsūdzēto no līdzīgu aizskārumu izdarīšanas nākotnē. Ciešanas nav iespējams tieši novērtēt un pārciestās sekas nav iespējams aizstāt ar naudu, taču, sniedzot cietušajai atbilstīgu atlīdzinājumu, ir iespējams sniegt viņai zināmu gandarījumu un tādējādi mazināt ciešanas un sāpes. Vienlaikus norādāms, ka tiesa, nosakot konkrētu atlīdzinājuma summu, pauž valsts nostāju par aizskarto tiesību un paša tiesību aizskāruma nozīmīgumu, līdz ar to atlīdzinājums demokrātiskā un tiesiskā valstī nevar būt nesamērīgi mazs.

Apkopojot minēto, tiesa atzīst, ka cietušās /pers. B/ pieteiktā kaitējuma kompensācija par morālo aizskārumu 1500 *euro* apmērā ir apmierināma pilnībā.

Lemjot par morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, tiesai nav jāņem vērā apsūdzēto mantiskais stāvoklis, jo to neparedz tiesību normas, un tas būtu pretrunā ar taisnīguma un vienlīdzības principu.

Apsūdzētajam nosakāms termiņš kompensācijas samaksas labprātīgai izpildei – 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas, uzliekot pienākumu iesniegt tiesai apliecinošu dokumentu par kaitējuma kompensācijas samaksu cietušajai.

[8] Saskaņā ar Krimināļprocesa likuma 85.panta pirmās daļas 1.punktu apsūdzētais atbrīvojams no samaksas par aizstāvja palīdzību, jo apsūdzētajam piešķirts trūcīgas personas statuss, tādējādi apsūdzētā mantiskais stāvoklis izslēdz iespēju samaksāt par aizstāvja palīdzību no saviem līdzekļiem.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Krimināļprocesa likuma 499. un 520.pantu, tiesa

nosprieda

atzīt /pers. A/ par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā, un sodīt ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 1 (vienu) mēnesi.

Drošības līdzekli /pers. A/ nepiemērot.

Apmierināt pilnībā cietušās /pers. B/ pieteikto kaitējuma kompensāciju un piedzīt no /pers. A/ par labu cietušajai kaitējuma kompensāciju par mantisko zaudējumu 50 *euro* apmērā un morālā kaitējuma kompensāciju 1500 *euro* apmērā.

Noteikt /pers. A/ kompensācijas samaksas labprātīgu termiņu – 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas. Maksājuma dokuments sprieduma labprātīgas izpildes laikā iesniedzams tiesas kancelejā.

Atbrīvot /pers. A/ no procesuālo izdevumu – advokāta darba, samaksas tiesā 80 *euro* apmērā.

Pilno spriedumu daļā par sodu, rīcību ar mantu vai sakarā ar pieļautiem procesa pārkāpumiem var pārsūdzēt vai noprotestēt 10 (desmit) dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesai, iesniedzot sūdzību vai protestu Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2022.gada 6.aprīlis.

Tiesnese A.Reitupe